

trestném činu o ujednávání smlouvy a je-li zákonem stanoven trest jen na činnost jedné ze smlouvajících stran, kdežto činnost druhé smluvní strany je trestním zákonem nedotčena, lze činnost třetí osoby, která mezi smluvními stranami sprostředkuje, podřaditi pojmu trestné pomoci jen tehdy, pakliže vůle a činnost sprostředkovatele směřují k tomu, by ona smluvní strana, jejíž jednání prohlašuje zákon trestným, dospěla k účinku, k němuž bezprávný úmysl této strany se nese. Obsahem smluv stěžovatelem P. sprostředkovaných byl prodej předmětů potřeby Karlem M-em jmenovaným svědkům pro vlastní jejich potřebu za ceny zřejmě přemrštěné. Trestným činem byla při těchto smlouvách jediné činnost prodávatele M-a, totiž požadování (přijímání) přemrštěných cen. Činnost svědků, totiž placení zřejmě přemrštěných cen za účelem nabývání předmětů potřeby pro vlastní potřebu, bylo jednáním s hlediska trestního zákona bezvýznamným. Nesly-li se úmysl a činnost stěžovatele k tomu, by napomáhal svědkům při nabývání věcí, kterých při bezprávném směru vůle M-ovy jinak než za ceny zřejmě přemrštěné nabýti nemohli, podporoval stěžovatel svou činností úmyslně jen beztrestné jednání svědků a nebylo by proto lze ve sprostředkovatelské činnosti jeho shledati trestnou pomoc po rozumu §u 5 tr. zák. Pojem trestné pomoci byl by tudíž sprostředkovatelskou činností stěžovatelovou naplněn jen, pakliže podporoval bezprávné jednání Karla M-a, t. j. jestliže úmysl a činnost stěžovatele směřovaly k tomu, aby M. přemrštěný požadavek cenový vůči svědkům uplatnil a ve skutek uvedl. Pro závěr, k čemu se nesl úmysl stěžovatelův, mají shora zmíněné nalézacím soudem opomenuté výpovědi svědků značný význam. Neboť mohou nasvědčovati tomu, že úmysl a činnost stěžovatele směřovaly výhradně k tomu, by svědci opatřili si pšenici (mouku) pro vlastní potřebu, a že stěžovatel uvolil se v činy, podporující a uskutečňující bezprávnou, trestnímu zákonu se příčí vůli M-ovou — zejména ve sdělení cen M-em požadovaných svědkům a v přijímání jich od svědků — jen proto, že jinak nemohl napomáhati svědkům při nabývání s hlediska §u 7 zákona o válečné lichvě bezzávadném.

Čís. 1345.

Padělání dobytčího pasu jest zločinem podvodu dle §u 199 písm. d) tr. zák., jednalo-li se pachatelem o to, by se vyhnul zvěrolékařské prohlídce dobytčete.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1923, Kr II 496/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 12. května 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle § 197, 199 písm. d) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje pouze důvod zmatečnosti čís. 10 §u 281 tr. ř., snažíc se dovoditi, že obžalovaný měl býti odsouzen pouze

pro přestupek §u 320 f) tr. zák., ježto prý neměl úmyslu, svým jednáním (paděláním dobytčího pasu) způsobiti škodu. Dokonce prý zde nebyla ani možnost takové škody, ježto obě zvířata, pro něž bylo pasu použito, byla zdravá a pouhé poškození práva státního dohledu, o něž se zde jedná, spáchané z lehkomyšlnosti, bez úmyslu poškoditi, jest trestno pouze dle §u 320 tr. zák., nikoliv dle §§ 197, 199 a) tr. zák. Stížnost není odůvodněna. Padělání dobytčího pasu zakládá podvod dle §u 199 d) tr. zák., jakmile se pachatel při něm jednalo o to, aby se vyhnul lékařské prohlídce dobytka. Tato rozhodná okolnost jest v napađeném rozsudku bezvadně zjištěna. Dospělť první soud z výsledků provedeného řízení k přesvědčení, že obžalovaný vymazal z prošloho již dobytčího pasu, znějícího »na prase k porážce« tato tři slova a nahradil je vypsáním novým nápisem »kráva s teletem červená a bílá« jen za tím účelem, aby zamezil lékařskou prohlídku prodaných 2 dobytčat a tak při další jich dopravě zmařil účel, jež stát sleduje prováděním veterinářské policie. Tímto zjištěním jest však naplněna subjektivní skutková podstata §§ 197, 199 d) tr. zák. Vyplývat jasně ze zákona o zamezení dobytčího moru (ze dne 29. února 1880 čís. 35. ř. zák.), i z prováděcích předpisů k němu, že zákonodárce klade hlavní váhu na prohlídku zvířat, která musí předcházeti vydání pasu, by se autoritativním způsobem zjistil zdravotní stav, jakož i nepodezřelý původ zvířat, poněvadž jen přesným dodržením těchto předpisů lze dosáhnouti účelu, zákonem zamýšleného. Zmařili se však paděláním dobytčího pasu provedení prohlídky, jest jasno, že se tím poškozuje nejen státní právo dohlédací, nýbrž přímo právo státu na nerušené provedení prohlídky, nutné k dosažení účelu, státním dohledem zamýšleného. Úmysl, k takovému poškození směřující a v tomto případě zjištěný, odpovídá tudíž zcela podvodnému úmyslu §u 197 tr. zák. O použití §u 320 f) tr. zák. bylo by lze mluvit jen tenkrát, kdyby pachatel svémocně padělal pas (a to ztracený nebo poškozený pravý pas) o zvířatech, jež byla úředně prohlédnuta a shledána zdravými, a nezamýšlel tudíž nikoho klamati o provedené prohlídce. V tomto případě však, kde byla prohlídka zvířat zmařena, dlužno pokládati podvodný úmysl za splněný a nemůže na něm ničeho měniti okolnost, že byla snad p o z d ě j i dobytčata prohlédnuta a shledána zdravými, což ostatně rozsudek ani nezjišťuje.

Čís. 1346.

I ku škodné zvěři náleží (na Moravě) přivlastňovací právo toliko pánu honiiby.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1923, Kr II 556/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 6. července 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonané krádeže dle §§ 8, 171, 173, 174 II a) tr. zák.

D ů v o d y:

I když přisvědčiti jest zmatečím stížnosti, že nyní platný honební zákon pro Moravu ze dne 26. července 1912 čís. 4 zem. zák. z roku 1914